

MODTAGET

- 8 SEP, 2010

Familiestyrelsen

MINISTERIET FOR FLYGTNINGE
INDVANDRERE OG INTEGRATION

Familiestyrelsen
Kristineberg 6
2100 København Ø

Dato: **07 SEP. 2010**
Kontor: Indfødsretskontoret
J.nr.: 2010/309-48
Sagsbeh.: KTH

Ved e-post af 26. august 2010 har Familiestyrelsen, til brug for en orientering af Retsudvalget, anmodet Integrationsministeriet om at oplyse, hvorledes kravet om selvforsørgelse ved erhvervelse af dansk indfødsret ved naturalisation administreres, herunder især i forhold til ydelser, som modtages efter § 83, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik.

Til Familiestyrelsens orientering af Retsudvalget vedlægges notat herom.

Med venlig hilsen

Birthe Rønn Hornbech

/Dorit Hørlyck

Notat

Kontor: Indfødsretskontoret
J.nr.: 2010/309-48

Notat om kravet om selvforsørgelse ved erhvervelse af dansk indfødsret ved naturalisation, herunder især i forhold til ydelser, som modtages efter § 83, stk. 1, i lov om aktiv social politik, hvorefter kommunen kan yder hjælp til udgifter ved udøvelse af ret til samvær med egne børn under 18 år, som ikke bor hos ansøgeren.

Selvforsørgelsesbegrebet

Bestemmelsen vedrørende selvforsørgelse ved erhvervelse af dansk indfødsret ved naturalisation følger af § 23 i cirkulæreskrivelse nr. 61 af 22. september 2008 om retningslinjer for naturalisation og har følgende ordlyd:

§ 23. Det er en betingelse for optagelse på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, at ansøgeren er selvforsørgende, det vil sige, at ansøgeren ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven inden for det seneste år forud for fremsættelse af et lovforslag om indfødsrets meddelelse. 1. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor.

Stk. 2. I forbindelse med fremsættelse af et lovforslag om indfødsrets meddelelse må ansøgeren i de seneste 5 år ikke have modtaget den i stk. 1, nævnte offentlige hjælp i en periode på sammenlagt mere end 6 måneder.

Det afgørende for, om en ydelse er til hinder for optagelse på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, er, efter hvilken lov ydelsen er udbetalt. En ansøger må således ikke inden for det seneste år forud for fremsættelse af et lovforslag om indfødsrets meddelelse have modtaget ydelser efter *integrationsloven* eller *lov om aktiv socialpolitik*. Modtagelse af offentlige ydelser efter andre love har ikke indflydelse på, om kravet om selvforsørgelse i retningslinjernes § 23 er opfyldt.

Det følger af § 23, stk. 1, 2. pkt., at 1. pkt. ikke omfatter hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse. En ansøger vil således i nogle tilfælde kunne modtage ydelser efter integrationsloven eller lov om aktiv socialpolitik, uden at dette er til hinder for optagelse på et lovforslag om indfødsrets meddelelse.

Hjælp i form af enkeltstående ydelser ydet efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven vil dog kunne være til hinder for optagelse på et lovforslag om indfødsrets meddelelse i tilfælde, hvor den modtagne ydelse ikke kan anses som en enkeltstående ydelse af mindre beløbsmæssig størrelse, hvor ydelsen er givet med henblik på egentlig forsørgelse, eller hvor ansøgeren har modtaget ydelsen over en længerevarende periode.

Som eksempel kan nævnes en ansøgning om dansk indfødsret, hvor en ansøger i en periode på mere end to år havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik til dækning af samværsudgifter. Ydelsen dækkede udgifter til mad, tøjvask m.v. og udgjorde et beløb på mellem kr. 524,25 og kr. 689,25 to til tre gange pr. måned. Ansøgeren blev meddelt afslag på ansøgning om dansk indfødsret, da modtagelsen af ydelsen ikke kunne anses for at være omfattet af undtagelsen i § 23, stk. 1, 2. pkt. Der blev ved afgørelsen lagt vægt på, at ydelserne i form af samværsudgifter var ydet over en længerevarende periode, og at ydelserne derved blev anset for at være direkte relateret til forsørgelse.

Det bemærkes, at en ansøger ikke vil blive meddelt afslag på en ansøgning om dansk indfødsret, såfremt den pågældende over en periode på mere end to år alene har modtaget enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse til dækning af samværsudgifter to eller tre gange, da dette ikke anses for at være direkte relateret til forsørgelse.

Det bemærkes endvidere, at selvforsørgelsesbegrebet i retningslinjernes § 23 fortolkes på samme vis som selvforsørgelsesbegrebet i udlændingeloven. Det er således i henholdsvis udlændingeloven og indfødsrets aftalen nærmere defineret, hvilke betingelser der skal være opfyldt, for at en ansøger betragtes som selvforsørgende i udlændingelovgivningens og indfødsretslovgivningens forstand.

Det er Integrationsministeriet, der fastlægger de kriterier, som skal anvendes ved vurderingen af, om en ansøger opfylder kravet om selvforsørgelse ved erhvervelse af dansk indfødsret. Udgangspunktet er, at såfremt det kan konstateres, at en ansøger modtager eller har modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, vil den pågældende ikke opfylde kravet om selvforsørgelse, uanset hvilken bestemmelse i disse love ydelsen er udbetalt efter.

En ansøger om dansk indfødsret, som modtager ydelser efter § 83, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, vil således som udgangspunkt ikke blive betragtet som selvforsørgende i indfødsretslovgivningens forstand, og vil derfor ikke opfylde kravet i § 23 i retningslinjerne for naturalisation. Den pågældende vil dog blive betragtet som selvforsørgende, såfremt ydelsen af Integrationsministeriets vurderes at være omfattet af § 23, stk. 1, 2. pkt., og således har karakter af enkeltstående ydelse af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til selvforsørgelse.

Erhvervelse af dansk indfødsret ved naturalisation

Dansk indfødsret erhverves ved naturalisation (optagelse på lovforslag) i henhold til grundloven, jf. § 6, stk. 1, i lov om dansk indfødsret, jf. lovbekendtgørelse nr. 422 af 7. juni 2004. Det er derfor det til enhver tid siddende flertal i Folketinget, der afgør, hvilke betingelser en ansøger om dansk indfødsret skal opfylde.

De gældende retningslinjer for erhvervelse af dansk indfødsret er baseret på en politisk aftale indgået den 22. september 2008 mellem regeringspartierne – Venstre og Det Konservative Folkeparti – og Dansk Folkeparti.

Kravet om selvforsørgelse i forbindelse med en ansøgning om dansk indfødsret blev dog indført med indfødsrets aftalen fra 2005, som ligeledes blev indgået mellem regeringspartierne og

Dansk Folkeparti. Det har således været en politisk beslutning at indføre kravet, og det er regeringens opfattelse, at det må være et rimeligt krav at stille som betingelse for meddelelse af dansk indfødsret, at ansøgeren kan klare sig selv og også herigennem har udvist en vilje til at blive godt integreret i det danske samfund.

Dispensation

Henset til, at det er det til enhver tid siddende flertal i Folketinget, som fastlægger retningslinjerne for erhvervelse af dansk indfødsret, kan de gældende retningslinjer alene ændres ved en politisk beslutning om at indgå en ny aftale om naturalisation.

Der er ikke i de gældende retningslinjer for naturalisation givet Integrationsministeriet hjemmel til at dispensere fra kravet om selvforsørgelse. Beføjelsen til at meddele dispensation ligger hos det politiske flertal i Folketinget.

Det følger af ministeriets praksis, at ministeriet i særlige tilfælde, hvor en ansøger ikke opfylder en eller flere betingelser for erhvervelse af dansk indfødsret, vil forelægge ansøgningen om dansk indfødsret for Folketingets Indfødsretsudvalg med henblik på Indfødsretsudvalgets stillingtagen til, om der kan meddeles dispensation. Ministeriet kan således også i særlige tilfælde, hvor en ansøger ikke opfylder kravet om selvforsørgelse forelægge sagen for Indfødsretsudvalget med henblik på udvalgets stillingtagen til, om der kan dispenseres fra kravet om selvforsørgelse.

Beslutningen om, hvorvidt der skal meddeles dispensation i en konkret sag, beror på en politisk beslutning, som træffes af Folketingets Indfødsretsudvalg. Indfødsretsudvalget fastlægger således den gældende praksis på området.